

8 : 8 : 0 0 0 0

အကြည့်တော် ဘွားတေး...ဘွားတေး

အဲဒီအချိန်မတိုင်မီ အချစ်သည် ပန်းပွင့်သဖွယ် လေထဲပျံသွား၍ ချစ်သူ သစ်ရွက်ကို ရှောင်ဖယ်သလို ကျီစယ်၍ ကွေ့ဝိုက်၏။

ဆောင်း၏ လက်ရွေးစင်ပန်းပွင့်သည် အချစ်မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်၍ စကားဆို၏။

“လိုက်နိုင်ရင် လိုက်ခဲ့ပေါ့”

သစ်ရွက်ကလေးကရယ်သွမ်းရင်း

“ပြေးနိုင်ရင် ပြေးပေါ့ကွယ်”

သို့သော် သူတို့ သည် ဘယ်ကိုမှ ပြေးမသွား၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မမြင်ကွယ်ရာ၌ သာ ခေတ္တပုန်းခိုရင်း၊ တစ်ဖက်သား၏ ရင်ခုန်သံကိုရှာကြ၏။

လေပြည်ကြောင့်ဖြစ်သော ဂီတသံကိုနားဆင်ရင်း အရှေ့အရပ်မှ ထွက်ပေါ်လာသော နေမင်းကိုပင် နှင်းဖြစ်စေ၏။

ထို့ကြောင့် အချစ်သစ်ရွက်သည် အရွယ်မတိုင်မီ ကြွေကျရိုးထုံးစံမရှိ။ ချစ်သူပန်းပွင့် ဥပေက္ခာပြုချိန်မှ သာ ရင့်ရော်ကြွေကျခြင်းကို ကြိုရလေတော့သည် ။

ချစ်သူပန်းပွင့် ရှိနေသမျှ သစ်ရွက်မှာ လန်းမြဲလန်းဆဲပါ။

ဗာဒံရိပ်ဟူသော အအေးဆိုင်ကလေးက ကြီးမားသော အကိုင်းအခက် ဝိုင်းစက်နေ၍ အေးနေသည်။

အရှေ့မှာ ချထားကြသော အအေးခွက်ကလေးများကလည်း ရေခဲကြောင့် အေးနေသည်။ သို့သော် စားပွဲဝိုင်းတစ်ခုထဲ ဝိုင်းထိုင်နေသော လူအချို့မျက်နှာက မအေးနိုင်။ ကာယကံရှင်ကလေးမ ၏ မျက်နှာက အဆိုးဆုံး။

“အဲဒါပဲ၊ မနက်ဖြန် အစ်ကိုက နိုင်ငံခြားက ပြန်လာတော့မယ်တဲ့။ စိတ်ညစ်ပါတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။”

အားလုံး မျက်နှာအပျက်ပျက်အယွင်းယွင်း။

ထိုတစ်ဝိုင်းလုံးတွင် မျက်နှာပိုးမသေဆုံး ရဲမင်းကသာ ပြုံး၍

“ပန်းပွင့်ရယ်၊ ပန်းပွင့်အစ်ကို နိုင်ငံခြားက ပြန်လာတာပဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ သူ့ဘာသာသူလာ တာ လာပါစေပေါ့။”

အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်ကုန်၏။ဒါကို ပန်းပွင့်နားကပ်ထိုင်နေသော နီနီက

“ဟဲ့ နင် ပန်းပွင့်ရဲ့ အစ်ကိုအကြောင်း ဘာသိလို့ လာပြောနေတာလဲ၊ ဒုက္ခတော့ ရောက်တော့မှာ ပဲဟယ်”

နီနီစကားကို ရဲမင်းက ပြုံးပြီး

“ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းပဲ သိတာပေါ့၊ ပန်းပွင့်အစ်ကိုက လူမိုက်ကြီး၊ မိဘနှစ်ပါးမရှိကတည်းက အဖိုးအဖွားများ ထိန်းမနိုင်လို့ နိုင်ငံခြားဆက်ပို့လိုက်တယ်၊ နိုင်ငံခြားမှာ လူမိုက်ပြန်လုပ်နေတယ်၊ နိုင်ငံခြားမှာ လည်း ဆိုးလွန်းလို့ နယ်နှင့်ဒဏ် အကြိမ်ကြိမ်ပြန်ပေးရတယ်၊ အခု ဂျပန်ပြည်ရောက်ပြီး ရာကူဆာဂိုဏ်းက

ဂိုဏ်းချုပ်လက်သပ်မွေးပြီး ဂိုဏ်း စတားရာထူးပေးထားတယ်၊ ဒါပဲ မဟုတ်လား”

အားလုံး ရဲမင်းကို ပါးစပ်အဟောင်းသား ကြည့်ကြသည် ။
အတန်ကြာမှ ပန်းပွင့်၏ သူငယ်ချင်း ချိုရီက

“နင် နင်က ဒါကို မယုံဘူးပေါ့လေ ဟုတ်လား”

ရဲမင်းက ပြုံးတုံတုံလုပ်ပြီး

“မယုံလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြောပါများ လာတော့ ကြားဖူးပြီသား ဖြစ်နေတာပါ”

ချိုနွယ်က လန့်ပြီး သူ့ပါးစပ်သူ ပြန်ပိတ်သည် ။ နီနီက မျက်စိမျက်နှာပျက်ပြီး ထပြန်ရန် ပြင်သည် ။

“တော်ပြီ တော်ပြီ ငါ ပြန်ချင်ပြီ”

နံဘေးနားက ကျော်မင်းက မျက်စိမျက်နှာမကောင်း။

“မင်း မင်း ပန်းပွင့်ရဲ့ အစ်ကိုနဲ့ မကြုံဖူးသေးလို့ ပါကွာ”

အောင်စိုးက ဝင်ပြောသည် ။ မှန်ပေသည် ။ ရဲမင်းက ပန်းပွင့်၏ အစ်ကို လူမိုက်ကြီးဆိုသူနှင့် မကြုံခဲ့ဘူး။ သူနှင့်ပန်းပွင့် ချစ်သူဖြစ်ချိန်၌ ပန်းပွင့်၏ အစ်ကိုက ဒီနိုင်ငံမှာ မရှိတော့။ သို့သော် သူ့အစ်ကို မည်မျှဆိုးကြောင်း ပန်းပွင့် ပြောပြောနေ၍ မကြာခဏကြားဖူးနေသည် ။ ပြောပါများ တော့လည်း ရင်းနှီးသလိုဖြစ်ပြီး မကြောက်မိတော့။

ဒါကို အကြောင်းသိသော ကျော်မင်းက

“ဟို ဟိုက တကယ်မိုက်တာနော်”

ရဲမင်း ထီမထင်ဟန် ပြုံးလိုက်သည် ။

“ဘယ်လောက်ပဲ မိုက်မိုက်ပါကွာ၊ လူမိုက်ကို မကြောက်လို့ လူမိုက် ညီမ ရည်းစားထားတဲ့ ဟာကို”

အားလုံး မျက်နှာပျက်သွားကြသည်။ ဒါကို ချို့နွယ်က

“အေး နင် ပန်းပွင့်နဲ့ ရည်းစားဖြစ်တာ သူ့အစ်ကို မသိသေးလို့ ခံသာ တာ၊ အခု သိပြီ၊ သူပြန် လာရင် နင် သေဖို့ သာ ပြင်ပေတော့”

ရဲမင်းက ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်ရင်း

“ဒီလူကလဲကွာ၊ မြန်မာပြည်က သူ့ညီမ ရည်းစားထားတာ ဘယ်နှ ယ့် ဂျပန်ပြည်က သူ့အစ်ကိုက ဘာကိစ္စ ဘာကြိမ်းနေရတာလဲ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ပန်းပွင့်နဲ့ ငါ ရည်းစားထားတာ သူ့အစ်ကိုက အခုမှ သိတာ လား”

သူ့အမေးကို နီနီက မျက်လုံးပြူးပြီး

“ဟဲ့ အခုမှ သိလို့ နင် အခု အသက်ရှိနေသေးတာပေါ့၊ အစောကြီးက တည်းက သိရင် နင် လူ့လောကမှာ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ”

ရဲမင်း မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဘာလို့ အခုမှ သိတာလဲ”

သူ့အမေးကို ချို့နွယ်က စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ

“ဘာလို့ အခုမှ သိလဲ ဟုတ်လား၊ နင်နဲ့ ပန်းပွင့်နဲ့ က ဘယ်တုန်းက နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ဖူးလို့ လဲ တွေ့တိုင်း ငါတို့ တစ်အုပ်တစ်မကြီးပါ နေတော့ သူငယ်ချင်းတွေလို့ ပဲ ထင်နေတာပေါ့”

ရဲမင်း ခေါင်းကုတ်သွားသည်။ မှန်ပေသည်။ ရဲမင်းနဲ့ ပန်းပွင့်မှာ အ ပြင်၌ တစ်ခါမှ နှစ်ယောက်တည်း မတွေ့ဘူးသေး။ ကျောင်းတက်စဉ် စ

တင်ခင်မင်ချိန်မှ စ၍ ချစ်သူဖြစ်တာတောင် တယ်လီဖုန်းနှင့်သာ ချစ်စကားပြော တယ်လီဖုန်းနှင့်သာ အဖြေပေး၍ ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ကြသည် ပဲ။ ပန်းပွင့်အား နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ကြရန် ချိန်းတိုင်းလည်း

“ဟင့်အင်း အစ်ကို သိသွားမှာ စိုးရတယ်”

ဟူသော အဖြေသာ အမြဲကြားနေရသည် ။

နောက်ပြီး ယခုထိုင်နေသူ အားလုံးမှာ လဲ သူ့ဖက်ကပါသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်မှ မပါ။ ပန်းပွင့်နှင့်ပတ်သက်၍ ပါလာသော သူငယ်ချင်းများ သာ။ ထို့ကြောင့် ထိုသူစကားများကို ယုံသင့် သလား။

မြန်မာပြည်ကညီမ ရည်းစားချိန်းတွေ့တာ ဂျပန်ကအစ်ကိုက မည်သို့သိနိုင်မည်နည်း။ ရဲမင်း မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

မနက်ဖြန်ကျမှ

ညီမလေးရဲ့ချစ်သူ

အူဘယ်လောက်

ရှည်တယ်ဆိုတာ

အစ်ကို ရင်ခွဲပြီး

လာထုတ်တိုင်းတော့မယ်

ဒါပဲနော်

“ဒါဆို ငါတို့ ဒီလိုတွေ့တာတောင် လိုက်ချောင်းပြီး သတင်းပို့တဲ့ လူရှိ

လို့ လား”

သူ့အမေးကို ကျော်မင်းက

“လိုက်ချောင်းတာ မဟုတ်ဘူး ဟေ့၊ ပြောင်လိုက်နေတာ”

“ဒါဆို ဘယ်မှာ လဲ”

ကျော်မင်း ဘေးဘီဝေကြည့်ရင်း

“ငါ့အနောက်ဖက်မှာ တွေ့လား၊ လူတစ်ယောက် ဖုန်းပြောနေတာ”

ကျော်မင်း ညွှန်ပြရာ ကြည့်လိုက်မိသည် ။ ဟုတ်ပါသည် ။ လူရည်သန့်သန့် ဗလတောင့်တောင့် နှင့် လူတစ်ဦး သူတို့ ကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်နှင့် ဖုန်းပြောနေခြင်းပင်။

“နောက် အအေးဆိုင် မျက်စောင်းထိုးအုတ်ခုံမှာ တွေ့လား”

တွေ့ပါသည် ။ ဒါလဲ ခပ်သန့်သန့်ဥပမိကောင်းကောင်း တစ်ယောက်ပင်။

“အေး အဲဒါ ပန်းပွင့်နောက် လိုက်ကြည့်ဖို့ သူ့အစ်ကို လွှတ်ထားတဲ့ လူမိုက်တွေ”

ရဲမင်း ခပ်ဟဟ ရယ်သည် ။ ထိမထင်သည့်သဘော။

“မင်းတို့ ကလဲကွာ၊ လူမိုက်တွေသာဆိုတယ်၊ သန့်လို့ ပြန်လို့ ၊ တယ်လီဖုန်းနဲ့ မော်တော်ကားနဲ့ ဟားဟား”

ရဲမင်းရယ်သံကြားတော့ အားလုံး မျက်နှာပျက်ကုန်၏။ ဒါကို အောင်စိုးက

“မင်း မင်းမယုံလို့ လား”

ရဲမင်း ပြုံးရင်း စားပွဲခုံ လက်နှင့်ပုတ်ကာ

“ငါ သက်သေပြမယ်”

ဆိုကာ ထထွက်သွားသည်။ ။

“ဟာ ဟေ့ကောင် မလုပ်နဲ့ မလုပ်နဲ့ ”

“ရဲမင်း ရဲမင်း”

အားလုံး၏ တားမြစ်သံ။ ရဲမင်း ဂရုမစိုက်တော့။ ခပ်တည်တည်နှင့် သူတို့ ညွှန်ပြရာ တယ်လီဖုန်းပြောနေသူထံ ဦးတည်သွားလိုက်သည်။ ။

“ဒီမှာ ”

ရဲမင်း၏ အသံကျယ်ကျယ်။ အအေးဆိုင်ထိုင်နေသူအားလုံး ခေါင်းတွေ ခုံအောက်ရောက်ကုန်မတတ် ဖြစ်ကုန်၏။ နှုတ်မှ လဲ

“သွားပြီ၊ သွားပြီ၊ ပြဿနာတော့ တက်ပြီ”

“ငါတို့ ငါတို့ ပြေးရမလား၊ ပြေးရမလား”

ဟူ၍ ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေကြ၏။ ရဲမင်းကတော့ မလျှော့။

“ဒီမှာ ခေါ်နေတာ ကြားလား”

ဖုန်းပြောနေသူ လှည့်ကြည့်သည်။ ။ ရဲမင်းကလဲ ခေသူမဟုတ်၊ ရပ်ကွက်ထဲ ပြဿနာရှာ ကျွမ်းကျင်သူမို့ လူအများ ရှောင်ကွင်းသွားကြသူပေပဲ

။

တယ်လီဖုန်းပြောသူက ရဲမင်းကို စိုက်ကြည့်သည်။ ။

ထိုစဉ်မှာ ပင် ထင်မှတ်မထားသောနေရာမှ လူလေးငါးဦး ရဲမင်းနား

အလျှိုလျှိုကပ်လာကြ၏။ အအေးဆိုင်ထိုင်နေသူများကတော့

“သွားပြီ၊ သွားပြီ၊ ဒီကောင်သေပြီ၊ ဒီကောင်သေပြီ”

“ပန်းပွင့် လုပ်ပါဦး၊ နင့်အကောင်တော့ အရိုးတခြား အသားတခြားဖြစ်ပြီ”

ပန်းပွင့်လဲ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင့်ရမှန်းမသိ။ ကြည့်လိုက်တော့ ရဲမင်းက အခြေအနေ မရိပ်မိဘဲ ရှေ့တိုး၏။ ဖုန်းပြောနေသူမှ တိုးလာသောသူများကို လက်ကာပြရင်း ဖုန်းခွက်မှ တစ်ဆင့် မည်သူမှ မကြားစေချင်သော လေသံဖြင့်

“အဲဒီဝိုင်းက တစ်ယောက် ကျွန်တော့်ဆီလာတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်လွှတ်လိုက် ရမလဲ ညွှန်ကြားပါ ဆရာ၊ အရိုးနဲ့ သားရေ ပေါင်း ထုပ်ပေးလိုက်ရမလား”

တစ်ဖက်မှ ဘာပြောမှန်းမသိ။ ဖုန်းပြောနေသူမှ ရှေ့တိုးလာသော ရဲမင်းကို ပြန်ကြည့်သည် ။ ပြီးနောက် အသံတိုးတိုးဖြင့်

“သေတော့ မသေချာဘူး ဆရာ၊ ဒီရုပ်မျိုးကလဲ အင်း”

တစ်ဖက်မှ တစ်ခုခုပြောသည် ။ ဖုန်းပြောသူမှ မမြင်ရသူကို ခေါင်းညွတ်ပြီး

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ ပြောတဲ့ အတိုင်း လုပ်ပါ့မယ်”

ဖုန်းချလိုက်သည် ။ အခြေအနေ မသိသော ရဲမင်းက ရင်ကော့၍ ရှေ့တိုးရင်း

“ဒီမှာ ဒါ အများ ပြည်သူပိုင်လမ်းမ”

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟမ်”

ဘာမှ မပြောရသေးခင် ဟိုက တောင်းပန်နေ၍ ရဲမင်းက ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားရသည်။ နောက်မှ သတိရ၍ မာန်တင်းကာ

“ဒီလို နေရာမျိုးမှာ ခပ်တည်တည်ဖုန်းပြောနေရအောင် ခင်ဗျားက လူမိုက်လား”

ထိုစကားကြားတော့ ထိုင်နေသူများ နေစရာနေရာမရှိတော့။ ဖုန်းပြောနေသူမှ သာ

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ နောက် မပြောတော့ပါဘူး”

ထိုသူ ဦးညွတ်ပြောနေ၍ ရဲမင်းကလဲ သာမန်ပေါ့မို့ မာန်ပိုတက်ပြီး

“ဒါဆိုလဲ ပြီးရော၊ လူမိုက်လိုလို ဘာလိုလို လာမလုပ်နဲ့ ၊ ဒါပဲ”

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဒါဆိုပြီးရော၊ သွားမယ်”

ရဲမင်း ခပ်တည်တည် ပြန်ထွက်လာ၏။ သူမသိသော သူ့အနားဝိုင်း လာသူများက လက်သီး ဆုပ် အံ့ကြိတ်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

ရဲမင်းက ခပ်တည်တည်နှင့် အအေးဆိုင် ပြန်လာသည်။ နောက် သူ့ခုံသူ ပြန်ထိုင်ရင်း အောင်မြင်သူအပြုံးနှင့်

“တွေ့လား၊ ဘယ်မှာ လူမိုက်လဲ ငပေါတွေပါ၊ ကြောက်မနေပါနဲ့ ”

အားလုံးက စကားသံပင် မထွက်။ ထိုစဉ်မှာ ပင်

“တီ တီတီ တီတီတီ”

တယ်လီဖုန်းမြည်သံ။ ပန်းပွင့်၏ စလင်းဘက်(ခါ)မှ ဖြစ်သည်။ ။ ပန်း

ပွင့်မျက်နှာမှာ သွေးပင် မရှိတော့။ ကျန်သူများ ကတုန်ကယင်တွေ ဖြစ်
နေကြသည်။ အောင်စိုးဆိုလျှင် ခေါင်းပေါ်မှ ချွေးစေး များ ပင် ကျနေသ
ည်။

“တီတီတီ”

ပန်းပွင့် တုန်ယင်သော လက်ဖြင့် တယ်လီဖုန်းကို ယူလိုက်သည်။

နောက် တုန်ယင်သော အသံဖြင့်

“ဂျပန်က ဆက်တာ”

“ဟာ”

အားလုံး လန့်ကုန်ကြ၏။ မလန့်စဖူး ရဲမင်းပင် လန့်၍ ထိုင်နေသော
ခုံကို ပြန်ကိုင်ထားမိသည်။ ပန်းပွင့်က အားလုံးကြားနိုင်အောင် စပီကာ
ဖွင့်၍ ရှေ့ချထားလိုက်သည်။

“ဟယ်လို”

ကြားရသော အသံဩဩတစ်ခု။ အားလုံးမျက်စိမျက်နှာ ပျက်၍
ထပြေးမလို ဖြစ်နေကြသည်။ ပန်းပွင့်ကသာ အသံကိုထိန်းရင်း

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါအစ်ကို”

တစ်ဖက်မှ ခဏအသံတိတ်သွားသည်။ နောက်မှ

“ခုနက ညီမလေးတို့ ဝိုင်းက တစ်ယောက်၊ ဓားငမိုးကို ပြဿနာသွား
ရှာတာ ဘယ်တစ်ယောက်လဲ”

ရဲမင်း ခေါင်းနားပန်းကြီးသွား၏။ အခုပဲ ပြဿနာရှာပြီးလို့ ထိုင်ရုံရှိ
သေးတာ။ အခု ဂျပန်က သိပြီဆိုတော့ လန့်သွားမိ၏။ ပန်းပွင့်ကသာ အ
သံကိုထိန်းရင်း

“ဪ အဟင်း ပန်းပွင့်သူငယ်ချင်းပါ၊ ပြဿနာရှာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စကားသွားပြောတာပါ”

တစ်ဖက်မှ အသံတိတ်သွားပြန်၏။ အတန်ကြာမှ

“အဲဒါ ညီမလေးချစ်သူ ဆိုတာလား”

“ဟင်”

ပန်းပွင့် မျက်လုံးပြူးသွားသည် ။ အားလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကြ၏။ နောက် ပျာပျာသလဲဖြင့်

“မဟုတ် မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ဒါက သူငယ်ချင်းသာမန်ပေါလေးပါ၊ အဟဲ ဟိုလေ ထူးထူးခြားခြားပေါကို မဟုတ်ဘူး ၊ သာမန်ပေါ၊ အဟိ”

ရဲမင်း၏ မျက်နှာ ရဲခနဲ။ သူသည် သာမန်ပေါဖြစ်ကြောင်း ဖုန်းထဲမှ သွားဖြူရမလို။ ပန်းပွင့်က ဘာမှ ဝင်မပြောရန် သတိပေး၏။

တစ်ဖက်မှ အသံတိတ်သွားပြန်သည် ။ ပြီးမှ

“ညီမလေး ချစ်သူရနေပြီဆို ဟုတ်လား”

“ဟင်”

ပန်းပွင့် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်။ အားလုံးကြောင်ပြီး ငြိမ်နေမိသည် ။ တစ်ဖက်မှ သာ

“မနက်ဖြန် အစ်ကို မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်မယ်၊ အခု စင်္ကာပူ ရောက်နေပြီ”

“ရှင်”

အားလုံး ကြက်သေသေကုန်၏။ သူတို့ ထင်ထားတာက ပန်းပွင့်၏

အစ်ကို ဂျပန်မှာ ပဲ ရှိဦးမည် ထင်ထားသည် ကိုး။

“မနက်ဖြန်ကျမှ ညီမလေးရဲ့ ချစ်သူ အူဘယ်လောက်ရှည်တယ်ဆို တာ အစ်ကို ရင်ခွဲပြီး လာ ထုတ်တိုင်းတော့မယ်၊ ဒါပဲနော်”

“ဝှပ်”

“ဟာ”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသွားသည် ။ အားလုံးငြိမ်လျက် ...

*

နေလုံးကြီးက ထိုင်နေသော ဗာဒံပင်ပေါ် ကျော်သွားသော်လည်း နေပြောက်မထိုးသေး။ အရှေ့မှ ချထားသော အအေးခွက်ပင်လျှင် ချွေးစေးပျံ့၍ တွဲရွဲခိုနေပေပြီ။

“အဲ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်”

ပန်းပွင့်၏ အသံ တုန်တုန်ယင်ယင်။ ကျော်မင်းက ရဲမင်းပခုံးကို ဖက်ပြီး

“မနက်ဖြန် ဒီကောင်သေမှာ ၊ သေနေစေ့ပြီ၊ ပြုံးထား ပြုံးထား”

သူ့စကားကို အားလုံးကလဲ

“ဟုတ်တယ်၊ မသေခင် ပြုံးရတာ၊ သေပြီးမှ ပြုံးလို့ မရတော့ဘူး၊ ပြုံးထား ပြုံးထား ဟေ့ကောင်”

ရဲမင်းခမျာ သူတို့ ပြောသလို ပြုံးပဲထားရမလား။ နှလုံးရောဂါနှင့် သေရမလား ဖြစ်နေမိ၏။ ပန်းပွင့်ကသာ သူ့နဖူးမှ ထွက်လာသော ချွေးများကို ပင့်သုတ်ရင်း

“အစ်ကိုက ပြောထားပြီးရင် ကတိမပျက်ဘူး၊ မနက်ဖြန် ရောက်တာ နဲ့ အူလာထုတ်တိုင်းမှာ သေချာတယ်”

ကြားရတာကိုက အားတက်စရာ။

သူ့စကားကို ကျော်မင်းကလဲ

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့ ရဲမင်းရာ၊ စိတ်လျှော့ချလိုက်ပါ၊ ပြုံးထား ပြုံးထား မသေခင်ပြုံးထား”

ရဲမင်းမှာ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်း မသိတော့။ ချစ်သူတစ်ယောက် ထားမိပါတယ်။ သေဘေးနှင့် ကြုံရတော့မည်ကိုး။

ပြုံးကြည့်သည် ။ ပြုံးမရတော့။ ဒါကို နီနီက

“ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်ပါလား”

“ဘယ်လိုလဲဟင်”

အားလုံး နီနီအပေါ် အာရုံကျသွား၏။ ရဲမင်းကသာ အူလည်လည်နှင့်

“ပြုံးထားရဦးမှာ လားဟင်”

နီနီက အားလုံးကို ဝေ့ကြည့်ရင်း

“နင်တို့ နှစ်ယောက် ခိုးပြေးသွားကြလိုက်”

“ဟင်”

“ဘယ်လို”

နီနီစကားကြောင့် အားလုံးမျက်လုံးပြူးကုန်၏။ ဒါကို အောင်စိုးက

“ဟာ နင်ကလဲ၊ သူ့ညီမ ရည်းစားထားတာတောင် အူထုတ်မလို့ လုပ် နေပါတယ်ဆိုတော့ ခိုးသာပြေးသွားရင်”

နိနီက အောင်စိုးကို ကြည့်၍

“ဟဲ့ ခိုးမပြေးလဲ သေမှာ ပဲဥစ္စာ၊ ခိုးပြေးလိုက်တော့ တစ်ရက်တန်သ ည့် နှစ်ရက်တန်သည် မှီ နန်းနေလို့ ရသေး”

ဒါကို ကျော်မင်းကပါဝင်ပြီး

“ဟုတ်တယ် ဟေ့ကောင်၊ မင်းက သေလူဖြစ်နေပြီ၊ မသေခင်လေး ပြုံးပြီးမှီ နန်းနေ၊ လာပါ၊ ငါ့ပုခုံးပေါ် ပြုံးပြီးမှီ နန်းနေ”

ရဲမင်း ပြောသည့်အတိုင်း မှီ နန်းနေရမလို ဖြစ်ကုန်၏။ ဒါကို ချို့နွယ် က စဉ်းစားပြီး

“အဲဒီအကြံမဆိုးဘူး”

သူ့စကားကို ရဲမင်းက

“မသေခင် ပြုံးပြီး မှီ နန်းနေဖို့ လားဟင်”

ချို့နွယ်က ရဲမင်းကို ဝေ့ကြည့်ရင်း

“အာ နင်ကလဲ တမှောင့်၊ နင်တို့ ခိုးပြေးကြဖို့ ဆိုတာလေ”

“ဘယ်လို”

အားလုံးစိတ်ဝင်စားကုန်ကြ၏။ ချို့နွယ်က ဆက်၍

“နင်တို့ ဒီအတိုင်းဆိုလဲ ပန်းပွင့်အစ်ကိုလာရင် ရှောင်နေရမှာ ပဲမဟု တ်လား၊ ဒီတော့ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် ခိုးရင်းနဲ့ ရှောင်နေလိုက်”

“ပြီးရင်”

“တစ်နေရာမှာ တရားဝင်လက်မှတ် ထိုးထားလိုက်ပေါ့ဟဲ့”

“ဒါဆို”

“တရားဝင်လင်မယား ဖြစ်သွားတော့ ကိုယ့်ဖက်က တစ်ပန်းသာတာ ပေါ့၊ သူနဲ့ မဆိုင်တော့ ဘူးလေ”

ကျော်မင်းက ဝင်၍

“ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ခိုးပြေးတုန်း သူမိသွားရင်”

“မမိတဲ့ နေရာ သူမသိတဲ့ နေရာ သွားပေါ့ဟဲ့၊ သူလဲ ကြာကြာစိတ်မ ဆိုးနိုင်ပါဘူး၊ နင်တို့ ခိုးပြေးပြီး တရားဝင်လက်ထပ်ပြီး ကလေးတွေ ဘာတွေရရင် သူစိတ်ပြေသွားလောက် ပါတယ်”

ချိုနွယ်စကားကို ရဲမင်းက ငိုမဲ့မဲ့နှင့်

“ကလေးမမွေးခင်အထိ ငါပြုံးပြီးတော့ မှိန်းနေရမှာ လားဟင်”

“အေး ပြုံးပြီး မှိန်းနေ၊ အာ နင်ကလဲ အလုပ်ကလေး ဘာလေးလဲ လုပ်ပေါ့ဟဲ့၊ အဓိကက မနက်ဖြန် သူ့အစ်ကိုလာရင် မိမသွားဖို့ ပဲ၊ မိသွား လို့ ကတော့ မှိန်းချိန်တောင် ရမှာ မဟုတ်ဘူး ”

အားလုံးခေါင်းညိတ်ကြသည် ။ ထိုအကြံကို လက်ခံသည့်သဘော။ အောင်စိုးက သူ့မေးသူ ပွတ်ရင်း

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ မောင်နှမချင်းက စိတ်ဆိုးလဲ ခဏပဲ၊ အဲဒီကောင်က တော့ သေလူဆိုတော့ မှိန်းနေပေါ့၊ နောက် သူ့စိတ်ပြေလောက်တဲ့ အချိန်ဆို ပြန်လာလို့ ရတာပဲ၊ နောက်ပြီး သူ မြန်မာပြည်ပြန်လာလဲ ခဏပဲ မဟုတ်လား၊ သူပြန်သွားရင် ပြီးပြီလေ”

ဟုတ်တယ်
အဲဒီအကြံကောင်းတယ်
ကိုယ်ကြိုက်တဲ့
မိန်းမလဲရ၊
မိန်းမလဲမိန်းနေရ၊
ဟီဟီ
ပြုံးပြုံးကြီးကို မိန်းဦးမှာ
ဟီဟီ

အောင်စိုးစကားကြောင့် ရဲမင်း အားတက်သွားပြီး

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီအကြံကောင်းတယ်၊ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ မိန်းမလဲရ၊ မှန်းလဲ မှိန်းနေရ၊ ဟီဟီ၊ ပြုံးပြုံးကြီးကို မှိန်းဦးမှာ ဟီဟီ”

သူ့ခမျာ ယခုမှ ဟီဟာလိုက်နိုင်သည်။ ။

“ကဲ ဒါနဲ့ ဘယ်နေ့ ခိုးပြေးကြမှာ လဲ”

နီနီက စဉ်းစားပြီး

“မြန်လေ ကောင်းလေ ဖြစ်မှာ ပဲ၊ မနက်ဖြန် သူ့အစ်ကိုက ရောက်မှ ဆိုတော့လေ”

ပန်းပွင့် မျက်လုံးပြူးသွားကာ

“ဟဲ့ အခုတော့ ဖြစ်မလား၊ ဟိုမှာ အစ်ကိုရဲ့ တပည့်တွေက စောင့်ကြ

ည့်နေတာ”

အားလုံး ခေါင်းတွေ ပြန်ပုကုန်၏။

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုမှိန်း၊ အဲ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာ လဲဟင်”

ချို့နွယ်က အားလုံးကို ဝေကြည့်ရင်း

“ဒီလိုလုပ်”

ခေါင်းတွေ ပူးကုန်၏။

“ပန်းပွင့်က ဒီအတိုင်းဆို တစ်ယောက်တည်း ထွက်လို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး ”

အားလုံးခေါင်းညိတ်ပြသည် ။

“သူ့အစ်ကိုရဲ့ တပည့်တွေကလဲ အလစ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီလိုဘဲ တောက်လျှောက် လိုက်ကြည့်နေမှာ ဘဲ”

မှန်ပေသည် ။ ယခင်ကပင် တစ်ယောက်တည်း အပြင်ပေးမထွက်တာ။ ယခုဆို ပိုဆိုးပေ လိမ့်မည်။

“ဒီတော့ မနက်ဖြန်ကျရင် လေဆိပ်မှာ အစ်ကိုကိုသွားကြိုမယ်ဆိုပြီး လေဆိပ်ကို တစ်ယောက်တည်းထွက်”

“ထွက်ပြီးရင်”

“လေဆိပ်ကမှ တစ်ဆင့် တခြားတစ်နေရာကို လစ်ထွက်တာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ငါကရော”

ရဲမင်းက မေးသည် ။ ဒါကို အစီအစဉ်ချသော ချို့နွယ်က

“ရဲမင်းက ကားဂိတ်က စောင့်နေပေါ့ မဟုတ်ဘူး လား”

“ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ သွားရင်ရော”

“ကားနံပါတ်အတိုင်း လိုက်လို့ အစောကြီး မှို န်းနေရမယ်၊ အဓိက ခြေရာဖျောက်ဖို့ လိုတာ မဟုတ်လား”

အားလုံး ခေါင်းညိတ်ကြသည်။ ။ ပန်းပွင့်က ခေါင်းကုတ်ရင်း

“ဒါဖြင့် ဘယ်ကိုသွားကြမလဲ”

နီနီက ခေတ္တစဉ်းစားရင်း

“ဒီလိုလုပ်၊ နင်တို့ သွားချင်ရင် ချောင်းသာသွား”

“ဟင် ချောင်းသာ၊ ချောင်းသာဆို ရှာရလွယ်နေမှာ ပေါ့”

ပန်းပွင့်က ဝင်ပြောသည်။ ။ ဒါကို နီနီက

“ဟဲ့ ချောင်းသာတော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ ချောင်းသာတစ်ဖက်က ဖိုး ကုလားကျွန်းကို သွားပေါ့၊ အဲဒီမှာ ငါတို့ အမျိုးတွေရှိတယ်၊ ကျွန်းမှာ ဆို တော့ တော်ရုံလဲ သွားမယ်ထင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး ”

သူ့စကားကြောင့် အားလုံး အားတက်သွားကြသည်။ ။

“အေး အဲဒီအကြံမဆိုးဘူး၊ ဒါနဲ့ ဘယ်အချိန် သွားရမှာ လဲ”

“လေယာဉ်ချိန်နဲ့ ချိန်ပြီး မနက်စောစောသွားကြပေါ့ ဟုတ်ဖူးလား”

ရဲမင်းခေါင်းကုတ်သွားသည်။ ။

“မနက်စောစော ဟုတ်လား”

“အေးလေ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ”

“ဒီည မန်ယူနဲ့ အာဆင်နယ်ပွဲကောင်းလို့ မထနိုင်မှာ စိုးလို့ နေ့ခင်းမှ သွားလို့ မရဘူးလား”

သူ့စကားကို ကျော်မင်းက

“ဟယ် အရေးထဲ အချိန်ကရွေးနေသေးတယ်၊ အဲဒီလိုသာ လုပ်နေလို့
ကတော့ မနက်ဖြန်ကို ပြီးပြီး မှိန်းနေရမယ်”

ရဲမင်း ကျောချမ်းသွားပြန်သည်။ ။ ဒါကို အောင်စိုးက

“ကဲ ဒါဖြင့် မနက်ဖြန်မနက် သေချာပြီနော်”

“အိုကေ”

အားလုံး သဘောတူညီမှု ရကြ၏။

*